ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayımlanmaktadır. CC BY NC SA 4.0

Mahmut Selim GÜRSEL 1991

ÇORUM

SANAL KİTAPLAR

2019

ISBN 978-625-91344-3-7

Ali GEYLAN

Mahmut Selim GÜRSEL

2026

Ali GEYLAN

Mahmut Selim GÜRSEL
2026

ISBN 978-625-91344-3-7

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. CC BY NC SA 40

PARA İLE SATILMAZ!

TAKTİM
Mahmut Selim GÜRSEL
Ali GEYLAN
İKİNCİ GELENEKSEL ZEYTİN ŞENLİKLERİ
DİLDE ZENGİNLİK VE YANLIŞLIKLAR
BARDAK MESELESİ
EĞİTİM-İNSAN-TOPLUM
ÇORUM'DA ŞEHİTLER 1 ŞEHİT NURİ YILDIZ
ÇORUMLU ŞEHİTLER 2 ŞEHİT MEHMET AKDAĞ
ÇORUMLU ŞEHİTLER 3 ŞEHİT HAZIM ÇALIŞKAN
ÇORUMLU ŞEHİTLER 4 ŞEHİT EROL KESKİN

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!

(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımı dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.

(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sömestrsinde babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.

Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım. Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım. 16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıççıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm. Rabb'imin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirirseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: https://gurselyayin.com E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

Ali Osman GEYLAN

1949'un Temmuzunda Osmancıkta doğmuşum. İlk ve ortaokulu Osmancık'ta okuduktan sonra Çorum İlköğretim okuluna girdim. 1968- 1969 öğretim yılında Öğretmen Okulunu bitirip Öğretmen olarak atandım.

On iki yıl çeşitli köylerde, yedi yıl Osmancık Merkez Koyunbaba İlkokulunda öğretmen, dokuz yıl da Osmancık Atatürk İlköğretim Okulunda Müdür olarak çalışarak 1989 yılında emekli oldum.

Diyanet Vakfı Çorum Yayınevinde sözleşmeli olarak çalıştıktan sonra ;şu anda yazı ve araştırmalarda bulunmaktayım.

Dört çocuğunun birisi Felsefe Öğretmeni, biri Polis, ikisi üniversite öğrencisidir.

Gençlik yıllarında atletizm, voleybol, futbol dallarında yoğun bir sporculuk hayatım vardır. Halen boş zamanlarını okumak yazmakla geçirmek Hayata bakış açım :"Dinlemeyi, anlamayı, konuşmaktan çok severim"
Mahalli basında yayınlanmakta ve Internet'te Çorumlu 2000 Aylık Kültür Sanat Tarih Ve Edebiyat Dergisi'nde Internet'te Yazarımız Çorumlu2000 Aylık Kültür Sanat ve Tarih ve Edebiyat yazıları yayınlandı..

İKİNCİ GELENEKSEL ZEYTİN ŞENLİKLERİ

Osmancık İlimizin en çukur İlçelerinden birisi, hatta Kargı ile birlikte en çukur yöresidir. Zeytin grubu olarak adlandırılan köyler de Kızılırmak'ın akışı istikametinde giderek alçalan arazilere sahip köylerdir. Osmancık Kızılırmak çıkışında 410 metrelik rakımda. Demek ki, adı geçen köylerimizin rakımları, dağ doruklarında kurulanları saymazsak 400 metreden daha düşük olması gerekir.

Zeytin grubu köyleri Osmancık merkeze göre Kuzey kesiminde, Kargı İlçemizle Samsun-Vezirköprü ve Sinop-Boyabat'la sınırları bulunuyor. Hatta tam sınırı teşkil eden Kunduz ormanları en az 50 yıldır Vezirköprü ile Osmancık arasında ihtilaflara neden olmaktadır.

Yöre, çukur olduğundan havalar oldukça sıcak geçer. Karadeniz tarafı ise çok yüksek Orta

Karadeniz dağları ile kaplı bulunmasından dolayı kuzey rüzgârları almadığından sıcak bir iklime sahip olduğu gibi, aynı zamanda bu nedenle Karadeniz'in nemli havasının etkisine de girmez. Bundan dolayı, sıcak ve kurak iklimi seven bitki örtüsü ile kaplıdır. Hatta Akdeniz-Ege bölgelerinde yetişen incir, nar gibi meyveler en önemli meyvelerdir. Bunun yanında ceviz'de bol miktarda yetişir. Hatta zeytin bile yetiştirildiği vakidir. İsmini de buradan almıştır. Bundan başka en önemli geçim kaynakları hayvancılıktır. Ancak sarp dağlar birkaç yayla dışında hayvancılık için bile uygun bir arazi imkânı vermez.

Kızılırmak bu vadiye derin bir oluk gibi yarıp geçerken, kenarlarında çok dar bir arazi şeridi oluşturur. Bu arazinin bitiminde ise, hemen dikleşen dağ silsileleri vardır. Onun için ırmak çevresinden uzakta kurulan köylerin ulaşım imkânları çok zordur. Köylü stapilize toprak yola bile razıdır. Ama çok zaman onu bile bulamazlar. Onun için köye bağlı olarak kalan nüfusun büyük bir kısmı şehir yüzü bile görmemişlerdir.

Yörenin insanları genel olarak birbirlerine benzerler. Konuşmaları, jestleri, mimikleri, davranışları hemen hemen aynıdır. Samimi ve içten davranışları, sevecenlikleri, girişkenlikleri onları beşeri münasebetlerde çok başarılı kılar. Geçim şartlarının zorluğu ve insanlarla kolay ilişki kurabilme özellikleri onların kolayca dışa açılmalarını sağlamıştır, denilebilir ki; büyük şehirlerimizin otelcilik, lokantacılık hizmetleri bu yörenin sevimli insanlarının tekelindedir. Genç nüfusun hemen tamamı büyük şehirlere göçmüşler ve oralarda iş tutmuşlardır. Onun için nüfusun büyük bölümü dışarıdadır. Fakat buna rağmen Türkiye'nin her yerinde birlik ve beraberlik tesis ederler ve oralarda çabucak bir dayanışma grubu oluştururlar.

Zeytin köylerinin en büyüğü Kamil'dir. Kamil Nahiyelik olduğu zamanlarda Nahiye Müdürü tarafından idare edilir ve oradan bütün Zeytin köylerinin devlet işleri yürütülürdü. Aslında Osmancık'ın mutlaka belediyelik olması gereken en önemli köylerinden birisidir. Şu anda, nüfus olarak en kalabalık Karalargüney köyüdür. Geçmişte, önemli bir merkez olarak, Konaca köyü gözümüze çarpmaktadır. Öyle ki, konaca 1800'lü yılların sonlarında Rüştiye Okulu bile bulunan

Köroğlu adı altında bir Nahiye olarak bütün Zeytin köylerinin merkezi olmaktaydı. Bunların dışında; Avlağı, Aşıkbükü, Aşağızeytin, Yukarızeytin, Aydın, Pelitcik, Hanefi, Kuz, Kuzhayat, Alibeyköy en önemli köyleridir.

Zeytinliler iki yıldır milletimize örnek teşkil edecek yeni bir dayanışma örneği sergiliyorlar. "GELENEKSEL ZEYTİN ŞENLİKLERİ" adı altın da yayla şenlikleri düzenliyorlar. Bu sene ikincisi yapılan Zeytin Şenlikleri "KONDUK YAYLASINDA" düzenlendi.

Konduk Yaylası, Osmancıktan yaklaşık 80 kilometre uzakta bulunuyor. En kuzeyde Kunduz Dağının zirvesini seyreden geniş bir yayladır. Yaklaşık 1700 metre yüksekliğinde, çevresi bölgede sadece bu yörede yetişen kayın ormanlarıyla çevrili, yaklaşık 30 dekarlık bir alan.

Konduk Yaylası yakınlarına bir uçağımızın kaza ile düşmesi, pilot Üsteğmenimiz Cenk YEŞİLPINAR'IN Şehit olması yöre halkının bu yaylamıza özel bir önem vermesi ve hatta sanki kutsallık kazandırmasına yol açmıştır.

KONDUK YAYLASI ZEYTİN ŞENLİKLERİ'NİN en önemli faaliyeti piknik yapma imkânının bulunmasıdır. Böylece çeşitli köylerden, kentlerden gelen aileler arasında birlik beraberlik, dayanışma duyguları gelişir. İnsanları birbirlerini daha çok severler. Dostluklar gelişir pekleşir. Böylece ihtiyacımız olan milli birlik ve beraberliğe yardımda bulunulur. Esas amaç zaten budur

Ayrıca, Güreş vazgeçilmez sportif faaliyetimiz olarak orada da gösterilmiştir. Çevrenin yağız, koç gibi delikanlıları sanki orada Türk Milletinin yenilmezliğini; yüksek dağ doruklarına doğru haykırdılar.

Bunun yanında sergiler, kebapçılar, köfteciler ticaretin vazgeçilmediğini ispat ederler. Çadırlarda manifatura ve konfeksiyonlar bile kurulur.

Bu yılki II.ZEYTİN ŞENLİKLERİ'NE Kültür Bakanlığı iki sanatçı ve Türk Halk Müziği Sanatçısı İzzet ALTINMEŞE çağrılmış,"Türkün Türküsü" Kunduz Ormanlarında yankılattırılarak ayrı bir güzellik göstermiştir. Çorum Hattusas Folklor Derneği ekibinin çınlayan heyyy heyleri

ise Konduk Yaylasında bulunanları sanki büyülemiş, büyük bir coşkunluk sağlamıştır.

Türk Hava Kurumu, etkinlik için Konduk Yaylası'na, paraşüt indirmesi yapması ile etkinliğe ayrı bir coşku ve gurur vermiş, gönüller coşmuş, göğüsler kabarmış, Müslüman Türk köylüsünün, kentlisinin sevgisi yeri göğü doldurmuş, arzulanan amaç gerçekleşmiş, oraya gelen insanlar hoş oldukları sevgi, dostluk, arkadaşlık, kardeşlik duygularını gittikleri yerlere götürmek üzere akşamın geç saatlerinde tozlu topraklı yollarına bile bir hoşlukla bakarak ayrılmışlardır.

Bu faaliyetlerin Milli Benliğimizi korumada ne kadar önemli bir yeri olduğunu görerek devamını arzu ediyor, organize edenleri kutluyoruz.

DİLDE ZENGİNLİK VE YANLIŞLIKLAR

Medeniyetlerin gelişmesi o toplumun dilinin zenginliğiyle alakalıdır. Dilin zenginliği kullanılan kelime sayısının çokluğudur.

Kelime hanesinin zenginliği her kavramın ayrı ayrı bir veya birden çok kelimeyle ifade edilebilmesi ile doğru orantılıdır.

Konuşma dili zengin olan insanlar; kendilerini, bilgilerini, tecrübelerini, hayallerini, duygu ve düşüncelerini daha kolay ifade edebilirler. Bu aynı zamanda insan zekâsının gelişmesinde de etkilidir. Üstelik insanların topluma kolayca uyum sağlamalarında, insanları etkileyip, kendilerini kabul ettirmelerinde de en önemli faktördür.

Öyleyse toplumumuzu idare edenlerin, dil bilimcilerinin en önemli görevlerinden birisi de dilin zenginleşmesini sağlamalarıdır.

Oysa ki, Türkiye'mizde özellikle atmışlı yıllarda hız kazanan, biraz da moda olarak "arı dilcilik" adı altında dilimize yerleşen bazı

kelimeleri zoraki atma ve yeni kelimeler uydurma faaliyetleri yapılarak, dilimizin fakirleşmesine neden olundu. Mesela imal, istihsal, halk, icat, meydana (...)gibi on'un üzerinde kelime dilimizden atılarak ifade ettikleri bütün kavramlar karşılığı "yaratmak" kelimesi kullanılmaya başladı. Daha buna benzer yüzlerce örnek vardır. Üstelik bu çalışma dilimizin fakirleşmesi yanında:

Aydın ve sosyete ile halk kesimi,

Yaşlı-genç nesil,

Geçmiş kültür birikimimiz-zamanımızın kültürü,

Türkiye içindeki dışındaki Türk dünyası arasında dil yönünden büyük mesafeler açıldı. Bu, belki de daha sonraları ortaya çıkan anarşinin, terörün temelini teşkil etmiştir. " Arı dilcilik" adı altında uydurmacılık ön plana çıkarılacağına Anadolu'muzun nice ücra köşelerinde hala yaşamakta olan, kullanılan bazı kelimeler ortaya çıkarılabilse, konuşulan kelime haznemize eklenebilseydi muhakkak ki hem dilimizin zenginleşmesine katkıda bulunulur, hem de yukarıda saydığımız mahzurlar ortaya çıkmazdı.

Osmancık İlçemiz halkının bu şekilde kullandığı bir sürü kelime bulunmaktadır.

Bunlardan yaygın olarak kullanılan birkaçını sıralıyorum:

Alaf =Yakıtların yüksek ısı vererek yanması (alev ayrı)
Bayak-Bayaktan= Biraz önce,çok az önce
Baylığı (ma)=Bari
Bıldır=Geçen yıl
Bitiği-Bitiğicik=Bir tane gibi,bir kişilik
Böğür=böbreklerin olduğu kısım
Buymak=Donacak kadar üşümek
Bütüğüm-Bütüğümcük=Azıcık,küçücük
Cımbı=Üzüm salkımının bir kısmı
Cırtıcı(l)=En sonuncu
Cibik=En kenar,en uç
Çildağım=Dört tarafa dağılarak kaçışmak
Dalbınmak=Çırpınmak,batmamaya çalışmak
Densük=Sulu şaka yapan
Dırıtmak=İnatlaşmak
Dulda=Gölge
Elleğem=Her halde
Elverir=Yeterli

Forşumak=İçten çürümek
Gadim=Devamlı
Gıynak=Odun parçası
Göynümek=Toprağın altından su çekerek batar hale gelmesi
Hıllı=Bakımlı,güzel
Hüşkü=Çöp
Irızsız=Geçimsiz
İlistir=Gözenekli kap
İttiba=İlk defa
Kapçalık=Mutfak rafı
Mırık=Moral
Mühre=Dişin yerleştiği yer
Neğseri=Şiddetli soğuk
Öndüğün=İki gün önce
Piyik=Böreğin kenarı,kenardan bir parça
Pöhre=Boru
Sancılma=Aniden saldırma
Seğirtmek=Koşmak
Silgi=Kadınların örtündüğü çarşaf
Sümdük=Yalak
Süsmük=Baş parmakla yumruk yaparak itelemek
Şinnemek=Şıımarmak
Tohtamak=Rahatlamak
Tufa=Alnın şişkin yerleri
Yanıllı (n'genizden)=Vücudun yan tarafları
Yüğürtmek=Koşmak

Yukarıda sıralanan kelimelerin yanında belki de yüzlerce benim atara yamadıklarım da vardır. Tabii ki bu kelimelerin hepsi de tamamen değişik ve Türkçede kökü olan kelimeler olmayabilirler.

Ayrıca söyleniş kusurlarından kaynaklanan ağız farkları da olabilir. Ama düşünün ki yüzlerce şehrimizde belki de binlerce, dilimizden kalkmış bizi köklerimize bağlayacak öz be öz Türkçe kelimelerde vardır. Bunları tarayıp, dilimizi zenginleştirmek varken, uydurma bir dille, Osmanlı döneminde, Divan Edebiyatında olduğu gibi toplumun kesimlerini birbirinden dil yönünden de ayrılacak bir uydurukçuluk akımını doğru bulmuyoruz.

BARDAK MESELESİ

Psikoloji kitaplarında sıkça verilen bir bardak misali vardır. Denilir ki:"Yarısına kadar doldurulmuş bir bardak nasıl tarif edilir? " Dolu mu? Yoksa boş mu?

Bireylerin mutlu olarak yaşayabilmeleri, problemlerini kolaylıkla çözülebilmeleri, onların dünyaya, olaylara, canlı ve cansız bütün varlıklara bakış açılarıyla paralellik arz eder. Bu yüzden özürlü, sağlıksız birçok kimse sağlıklı kimselerden, fakir ve yoksullar Karun gibi zenginlerden, hatta kölemsi ömür sürdüren bir hayli insan nice şaşaalı bir ortamda yaşanlardan hayat bakış açısından münasebetliğinden dolayı daha çok mutludurlar. Yakın çevremizde bile bunun nice örneklerini görürüz.

İşte insanların mutlu bir hayat sürdürebilmeleri, problemlerinin çözümünde yeteneklerini demoralize olmadan sonuna kadar zorlayabilmeleri, yardımlaşma, dayanışma hasletlerini gerçekleştirerek, sağlıklı bir içtimai hayat gerçekleştirebilmeleri için müspetliği tasfiye açısından başlığımıza konu olan dolu bardağa, dolu denilmesi öngörülmüştür.

Yüce dinimizde de her konuda müspetlik ön plana çıkartılmıştır. Hatta fertler için müspetlik temel prensip sayılmıştır. Çağımızda büyük gönül adamlarından, Kastamonulu Mehmet Feyzi Efendi müspetliği üç boyutta sistematik bir prensip olarak ele almış ve Müslüman'a) Düşüncede b) Davranışta,c) Sözde müspet olmasının şart olduğunu belirtmiştir.

Hanefi Mezhebinin kurucusu İmam-ı Azam Ebu Hanife bir soru üzerine "Bir kimseyi inceleyiniz, yüz tane huyu olsun, bunların doksan dokuzu kötü biri olsa iyi olsa o kişiye iyidir "deyiniz. Diyerek müspet olmayı en üst düzeyde belirtilmiştir.

Bir Hadis Ravisi Ebu Hüraye R.A. "Kendimden yaşça küçük birini gördüğümde benim işlemediğim bir sürü günahı işlemedi. Yaşlı birini görünce de bu yaşa gelinceye kadar kim bilir ne çok sevap işlemiştir diyerek, o kişilere gıpta

ederim.” Diyerek İslâm'ın müspetlik mantığını ifade etmiştir.

Yüce Peygamberimiz S.A.V. Uhut Savaşında müşrikleri yok etmek için kendisinden izin talebinde bulunan melaikeye karşın ellerini Allah C.C. açarak “Ya Rab ! Müşrikler bilselerdi böyle yapmayacaklardı. Oysa ki bunların nesillerinden nice güzel insanlar zuhur etmesi muhtemeldir. Bunları bağışla” Diye dua etmesi misallerinin en güzel ve en vuzuhudur.

Türk Tarihi de bunun nice örnekleri ile doludur. İlahi nizam sağlamak “Yurtta Sulh, Cihanda Sulh” kavramları hep müspetliğin ifadesidir. Ecdadımız her zaman ve mekanda insana saygıya en üst düzeyde önem vermiş, insanlar ve çevre ile olan menfilikleri ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Milletimiz tarihin hiçbir döneminde köle kullanmayan ve köle ticareti yapmayan, sömürgeciliğe ve sömürüye tevessül etmeyen tek millet olarak temayüz etmiştir. Bu da gösteriyor ki; Türkler her zaman diğer insanlara ve çevreye karşı müspet tavırlar içinde olmuşlardır.

Zaten insan olmanın gereği de budur. Bütün insanların birbirlerine ve çevreye bakış açıları olumlu olduğu, bu yönden düşüncelerini, davranışlarını, konuşmalarını yönlendirdikleri bir ortamda gezegenimizde yaşamak ne güzel olurdu? Her türlü problemi çözmek, derlerini gidermek ne kadar kolaylaşırdı ve herkes, ne kadar mutlu olurdu?

Yukarıdaki ifadelerime fertler-bireyler için kimsenin itirazı olmaz. Çünkü insan olmaktan anlaşılan zaten budur. Ancak madalyonun bir de öteki yüzü bulunmaktadır. Dünya realitesi odur ki insanlar bağımsız, hür, mutlu yaşayabilmek için toplum olarak yaşamak, bağımsız bir devlet teşkilatı kurmak zorundadırlar. Ve milletler de kendi toplumlarını ön plana çıkarma değerlendirmeler onun için her devlet kendi menfaatlerini her meselenin önünde tutarlar. Milletler, devletlerarası ilişkilerde hiçbir zaman bardağın dolu değil boş tarafını görmeyi tercih ederler. Bunun aksini düşünmek safdillilik olur.

Bunun en bariz misali İstiklal Marşımızdır. Düşünün ki; Atatürk o büyük kahraman yok, yoksul, silahsız, bakımsız, yenilmiş, tükenmiş bir milleti bin bir güçlükle, fedakarlıkla organize ediyor. Hiç kimsenin beklemediği büyük zaferlerle

Yurttan Yunan'ı atıyor. Bütün Anadolu karış karış kurtarılıyor. Ancak mecal kalmamış. Derman bitmiş. Millet soluk almada bile zorlanıyor. Atatürk ise Devlete baş olmuş. Öyle bir baş ki; isterse "Ben Padişahım" diyebilecek konumda. Yani bardağın değil yarısı, onda dokuzu dolu. Bu arada İngilizler İstanbul'da özel bir statüde direniyorlar. Cumhuriyetin kurucusu büyük komutan sadece bardağın boş tarafına bakıyor. Kendisine deli dedirtme pahasına orduyu İstanbul'a yönlendiriyor ve İngilizler yandaşlarını bırakıp gitmek zorunda kalıyorlar.

Şimdi bardak meselesi moda oldu ya; benim aklıma da bu olay takıldı. Acaba Yüce Atatürk hayatta ve başımızda olsaydı şu mahdut AB bardağının yarısını Kıbrıs'la, Ege Kıta Sahanlığı ile, Batı Trakya'daki Türk varlığının haklarıyla doldurur muydu? Diye düşünüyorum.

Sahi ne dersiniz? Bardağın yarısı dolu der miydi?

EĞİTİM-İNSAN-TOPLUM

İnsanların oluşturduğu bütün teşekküllerin düşünce ve fikir akımlarının ideoloji ve sistemlerinin ilk yaptıkları şey << İnsan nedir?>> sorusuna cevap aramaktır.

Ben otuz yıllık eğitimciyim. Hemen bütün müşahedelerimi, bunların tahlilleri ve analizlerini eğitimci bakış açısından bakarak yaparım. Öğretmenliğe başladığım ilk günden beri bir sürü eğitim problemlerini gözlüyorum "Bunların hangileri çözüldü" muhakemesini yaptığımda maalesef çözüleni görmedim. Artan problemler var. Gelenler, gidenler hep reform yapıyorlar. Ama hiçbir çözüm yok. Boyalar değişiyor. Dış cephe boyaları beyaz, siyah, kırmızı vb. oluyor. Fakat problemler ağırlaştıkça ağırlaşıyor. Çoğaldıkça çoğalıyor.

Peki sebep...

Sebep açıkça meydanda! Devlet müessesesi olarak, sistem olarak bir insan tarifimiz yok. Bir tarif olmayınca da eğitim nedir, nasıl yapılır, eğitim prensiplerimiz neler olmalıdır, eğitilmiş insan nasıl bir insandır? Soruları hep askıda kalıyor. Aşılmaz handikaplarla boğuşmak zorunda kalıyoruz.

Meseleyi açmak için Cumhuriyet Döneminden bazı insan kesitlerinin bakış açılarını dile getirmek istiyorum.

İyi insan:

Şöyle, şöyle ve şöyle giyinen, şöyle, şöyle giyinmeyen insandır. Usturuplu, anlaşılmaz, ya uydurukça kelimelerle, ya da çok eski veya dışarıdan alınma kelimelerle konuşabilen insandır. Demagojiyi, polemiği, yalanı dolanı fiyakalı konuşmayı yapabilendir. Hep tepeden bakan mağrur, et rafındakilere böceklere bakar gibi tepeden bakan büyük adamlardır. Üstlerine azami saygılı, küçüklerine otoriter olabilendir. Gene iyi insan: İnsan milyarları har vurup, harman savursa da, nice gayri meşru kazançların üzerine otursa da, aslan gibi evlatlarımız Vatan Savunması için bin türlü eziyet içinde Şehit olurken vur patlasın, çal oynasın yaşasa da, hayvan hakları için göz yaşı dökebilen, çevre koruma mitingleri yapabilen insandır.

Çağdaş insan:

Entel görünmeye çalışan, Türk, İslâm, ahlâkı gibi kavramlara dudağını bükerek bakan, içki kadehini karşısındakine hülyalı bakışlarla bakarak tokuşturan; ya İngiliz, ya Amerikan Fransız, Alman, ya da Rus gibi olmaya çalışan insandır. Halklara özgürlük, Yunanlıya kardeşlik sevdalılarıdır. Bir ressam titizliğiyle makyaj yapıp <<Yapıcem edicem>> gibi kibar konuşabilen, konken masalarında kadın hakları, ezilen kadınlara özgürlük, konularında hassasiyetlerini gösterebilen papatyalık sanatını sergileyebilendir. Bir fikir ortaya atıldığında hemen Demokrasi, Laiklik, Atatürkçülük, Cumhuriyet gibi yüce kavramları kalkan yapıp, herkesi derhal ve en etkili biçimde susturabilen kişidir.

İyi Müslüman:

Namaz kılarken takılan takkesinin üzerine bir tülbent sarık yaparak sarandır. Mutlaka sakal bırakandır. İnsanlar içinde hep Elhamdülillah, estağfurullah diye zikredendir. Ona, buna celallenip küfür isnat edendir. Her fikirde mutlaka haklılık

davasında ısrar edip, hiç kimseyi dinlemeyen, inandığı Allah C.C.'nin en şerefli mahlûku insana sanki kin duyarak bakan, günah edebiyatı yapan sevgisizliği huy edinen insandır. İyi Müslüman Alevi olandır, Sünni olandır. Kendi mezhebi, meşrebi, tarikatında olandır. Hatta; kendi siyasi organizasyonuna dahil olandır.

İyi Esnaf: Çok kazanan!. İyi Memur: Çok itaatkâr! İyi Öğretmen: İyi giyinen, iyi konuşan, bütün yazılarını güzelce yazan insandır. İyi Muhtar: Devlet büyüklerini iyi ağırlayan. İyi Kaymakam: Vali, Genel Müdür nizamnamelerinden zerrece şaşmayan kişidir. İyi Vatandaş: Onu konuşma gereğini bile duymuyorum.

Oysa ki ne iyi insan, ne çağdaş insan, ne iyi Müslüman, ne de iyi esnaf, iyi Memur, iyi Öğretmen yukarıda olduğu gibi tasvir edilmemeli. Öyleyse; bizde bir terslik var.

Duygularımızda, anlayış ve kavrayışımızda, değer yargılarımızda yanlışlıklar var. Bu yanlışlığın da en önemli nedeni eğitim sizliktir. Cahilliktir. Slogan kültürünü geçemeyen cahil toplumlarda bunlar görülmesi gayet normaldir. Her halde bizde öyleyiz.

Öyleyse ne yapmalı, bu geri kalmışlık tezahürünü nasıl aşmalı? Yapılacak bellidir:

Önce insanımızın güzelce bir tarifini yapmalıyız. İnsan, kainat, öbür dünya, Allah, değer yargılarımız, dostlarımız, düşmanlarımız, benimsediklerimiz, sloganlaştırdığımız kavramlarımızın hepsi tek tek tarif edilmelidir. Somut olarak madde,madde belirtilmeli ve ancak ondan sonra bu tariflere uygun insan yetiştirmek için eğitim işinden konuşulabilir ve eğitim müessesesi sistemleştirilebilir. Yoksa daha çok zaman aslında kötü olan iyi insan, çağdaş insan, iyi Müslüman, iyi Memur-amir, iyi Öğretmen-öğrenci şahsiyetleriyle kalkınamayan, kalkınmayı umut eden toplum olarak asırlar geçiririz.

Ne diyelim. <<Allah sonumuzu hayır eyle

ÇORUM'DA ŞEHİTLER 1 ŞEHİT NURİ YILDIZ

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler deme-yin. Bilakis onlar diridirler siz anlayamazsınız" Kur' an-ı Kerim Bakara 154. Ayet

Çorum yiğidin harman olduğu yer derler.

Çorum mert insanların, fedakâr insanların yurdu.

Türklüğün, İslâmlığın bayrak olduğu vatan parçası!

Dünyanın en güzel vatanında, en güzel belde!

Huyu güzel, yüzü güzel, soyu güzel, sopu güzel Türkmen yurdu.

Çorum uşağı dayanıklıdır. Sabırlıdır. Dövüşü göze alınca gözünü budaktan esirgemez.

Devletimiz için, milletimiz için dövüşmek gerekirse ilk olarak akla Çorumlular gelir.

Ondan dolayı bizim çok şehidimiz vardır. Çok gazimiz vardır. Bizim analarımız çocuklarını askere << Şehit olmadan gelme!>> diyerek gönderirler. Çünkü Allah C.C.'in vereceği ebedi hayatın manasını iyi bilirler.

Bizde bunları kaleme alalım, gelecek nesillere bu hasleti unutturmayalım diye düşünüyoruz. Osmancık yöresinden başladık. İnşallah hepsini yazacağız.

Mahmut Selim GÜRSEL Bey' in çıkardığı Çorumlu 2000 Dergisi sayesinde Şehitlerimizi yad edeceğiz.

Arif Nihat Asya'nın dediği gibi,biz nice koç yiğitler kurban vererek,bayrağımızı onların şehit ka- nıyla renklendirmişiz. Bu toprağı vatan eylemişizdir.

İşte; bu şehit koç yiğitler kervanına katılan-lardan biri de Özel Harekât Polisimiz Nuri YILDIZ.ŞEHİT NURİ YILDIZ ÇOCUKLUĞU VE GENÇLİĞİ

Nuri 1964 yılında Çorum ili Kargı İlçesine bağlı Hacıhamza Nahiyesinde ailesinin üçüncü oğlu olarak dünyaya geldi. Çocukluğu, ilk ve ortaokul tahsilini Hacıhamza'da geçti. Hareketli, cevval bir çocukluğu vardı. Lise tahsilini Osmancık'ta yaptı. Osmancık'ta gençler arasında kendisini kabul ettirdi. Bundan dolayı herkes Osmancıklı zannederdi.

Liseyi bitirdikten sonra askere gitti. Siirt'te Jandarma-Komando olarak askerliğini yaptı.
MESLEK HAYATI

Türk çocuğu asker doğar, asker ölür. İçinde hep asker olma hevesi vardı. Bu binlerce yılın birikimidir. Nuri'de askerden dönünce hep bu duygularla yaşadı ve askerliğe en yakın mesleği, Polisliği seçti. 1987 yılında Nazilli Polis Okulunu bitirerek Polis oldu.

Kocaeli Emniyet Müdürlüğünde, Çevik Kuvvette görev yaptı. Askerlik özlemi gene de gitmemişti. Özel Harekât'çı oldu.

Tim arkadaşları anlatıyor: "Bir gün pusuya düşmüşler. Çember altındalar imiş. Aniden siperden kalkıyor Allah Allah diye bağırarak sayıca çok üstün PKK ların üzerine gidiyor. Panikleyen hainler kaçışıyorlar. Çemberi yarıyor. Diğer arkadaşları da bu sayede pusudan kurtuluyorlar."

Bu olay Nuri'nin kahramanlığını tescil ediyor. Herkesin gözünde büyüyor. Sevgi saygı halkası genişliyor. Ama PKK tarafından mimleniyor.

"Mesleğine çok bağlı olan Nuri'ye vatan hainleriyle boğuşmak ona büyük bir huşu veriyor. Vatan, millet, bayrak muhafazası en büyük ukdesi. Bir gün bir şahıs bu konuda kendisini alaya alacak şekil de söz söyler. Görenler tabancasını ne zaman çekti ateş etti göremediklerini söylüyorlar. Kurşun adamın oturduğu duvara kafasının birkaç santimetre üzerine saplanır.'

-O sözü bir daha tekrar et, anlından vurayım. Der. Öğretmen evi lokaline uğrar. O anda öğretmenler oyun oynamakta bazıları da TV'de uygun olmayan bir programı seyretmektedir.

- Yazıklar olsun, sizin evlatlarınız Doğuda Şehit oluyor. Bu ne vurdumduymazlık diye gürler. Herkes kafasını önüne eğer. O da çıkar gider!

Bu konular o kadar hassastır ki, her yerde!

- Bir milyon tane canım olsa, her birini birer milyon kere Vatan, Millet, Bayrak için vermeye hazırım" diye konuşur ve gerçekten o, kendi milli ideallerine adamış bir delikanlıdır.

VE ŞEHİT

29 Mart 1994'den bir ay önce Hacıhamza' ya gelir.

Nuri'de bir tuhaflık, bir güzellik,bir ulviyet vardır. Komşularını, hemşehrilerini ev ev dolaşır. Her kesle helalleşir. Büyükleriyle, küçükleriyle, yaşıtlarıyla, uzak yakın herkesle görüşür, koklaşır. Gönüllerini alır. Veda zamanı gelmiştir.

Yakın arkadaşlarına "Ben Şehit olacağım. Bunu biliyorum. Ancak Yaratandan vuruşarak Şehit olmayı diliyorum. Bir araba içinde pusuya düşmek en büyük korkum" diye söyler.

29 Mart 1994 sabah ezanından yarım saat önce kalkar, gusleder (Sanki her şeyi ayan beyan görmekte) Kur'an okur, iki rekat namaz kılar. Aynı yerde kalan arkadaşlarıyla tek tek helâlleşir. Kars Kağızman arası devriye görevine çıkar. Saat 03.55'i göstermektedir. Bazı şeylerden şüphelenip dururlar. Tam tek ayağını arabadan atmışken hain PKK'nın kalleşçe pususuna düştüğünü anlar. Vücuduna isabet eden roket mermisi sadece "Allah" diyebilmesine fırsat vermiştir. Kerametiyle bildiği son gerçekleşmiştir.

SON YOLCULUK

Aynı timde bulunan arkadaşları kan ağlamaktadırlar.

Bayraklarla, al kanıyla suladığı al bayraklarla donanmış cenazesi on arkadaşının eşliğinde Osmancık, oradan Hacıhamza'a götürülür. Osmancık ağlamakta, Kargı ağlamakta, Hacıhamza kan ağlamakta....

Cenaze namazı kılınacak. Masum bakışlı, mazlum bakışlı Tim Amiri cenaze başında nöbette. Cemaat toplanıyor. Tim Amiri birkaç kere yutkunuyor. Aniden bakışları sertleşiyor. Şöyle bir dikleşiyor ve sanki bir bozkurt şahlanışıyla gürlüyor.

"Vatanı sevmek, milleti sevmek kolay değildir. Bunun bir bedeli vardır. Bedeli işte budur. Nuri gibi can verebilmektir. Öyle salonlarda, kokteyller-de,içki masalarında vatan sevilmez. Sırayı biz alıyoruz Nuri kardeşim. Rahat uyu“

Halktan sessiz bir cevap "Biz de ancak Allah'a ve size güveniyoruz aslanlar”

Nuri; 31 Mart 1994 günü omuzlarda taşınarak Hacıhamza kabristanında ki şehitliği defnedildi.

O şimdi vatan toprağının kara bağrında sıradağlar gibi duran ve Allah katında bilinmezlerle ya şayan bir şehit.

Geride bıraktığı eşi ve iki çocuğu ise Türk Milleti'nin basiretine emanet!

ÇORUMLU ŞEHİTLER 2 ŞEHİT MEHMET AKDAĞ

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyiniz. Bilakis onlar diridirler. Ancak siz bilemezsiniz" Bakara Suresi Ayet 154

YA DEVLET BAŞA, YA KUZGUN LEŞE

Şehitler konusunda düşünmek, bu konu da duygu tezahüründe bulunmak, her şehit ardından irkilmek bu milletin bir öğretmeni olarak, beni artık iyice zayıflatmaya başladı.

Sinirlerimde, ruh sağlığımda, tepki dozunda iradi sınırımı iyice zor lamaya başladım. Ben bu haldeysem mutlaka milletimizin büyük bir kesimi bu vaziyettedir.

İnsanlarımız köylerde, kırlarda, kenar mahallerde, şehirlerde yetiştirdikleri, büyüttükleri, gözlerinden esirgedikleri, aslan delikanlı evlatlarını aniden ya evlerinin önünde tabutta ya da yarı sakat hastane odalarında bulmanın ızdırabını yaşıyorlar. Bunların acılarını ancak ya şayanlar bilirler.

Tepedekiler, "bir gider, bir geliriz" diyebilirlerken insanlarımızın acılarını hissedebilmeyi de zorunlu görmelidirler. Ama, bunun farkında olmadıklarını üzülerek görmekteyiz.

Kimisi bu acıları bizlere hiçbir zaman yaşatmamış görünmez düşmanlardan bahsediyorlar. Kimisi büyük bir vurdumduymazlık içinde iktidar hırsı ile birbirleri ile seviyesizlik sınırlarına varan kavga cebelleşme içerisinde asli görevlerini unutmuş. Kimileri vurgun, soygun peşinde cebini doldurma sevdasında. Kimileri "dağ yanmış, tavşanın nesine?" derecesinde büyük bir sorumsuzluk, vurdumduymazlıkla zevk-ü sefasında, zıkkımlanmakta.

Böyle bir toplum yapısı, böyle bir "Milli hars" geliştirememiş millet anlayışı ile bir yerlere varılamaz. Kalkınılamaz. İlerlenemez. Barış, huzur, refah sağlanamaz.

Devletimizin işleyişinde ki rahatsızlıkların hastalıkların temel sebebi işte bu olgudur. Büyük Atatürk'ümüzün " Asil Kandan" bahsettiği milletimizin bazı fertlerinin ahlâk düşüklüğü, yolsuzluk, hasiyetsizlik, onursuzluk, vurdumduymazlık gibi bazı içtimai hastalıkların girdabında boğulmalarının nedeni budur. Tam bir sarhoş veya grogi toplum görüntüsü sergiliyoruz.

Karamsarlığı yaygınlaştırmak gibi bir amacımız söz konusu bile edilemez. Ama gerçeğin de bu olduğunu artık görmemiz gerekiyor.

Bu handikaptan çıkışın yegâne yolu "Milli Harsımızın" fertlerimizde yaygın ve kuvvetli Bir biçimde hissettirmek ve yaşama biçimi olarak benimsetmek, tasada, kıvançta, ülküde birliği, beraberliği sağlarsak gerisi kolaylaşacaktır.

Aslında ben şehitlerimizin hikâyelerini dergimizde tefrika ederken bunu amaçlıyorum.

Bu yazılarımda okunan şehitlerimize yapılacak dualarla ve onların ruha niyetleri huzurunda milli bütünlüğümüze katkıda bulunmak istiyorum. Beni zorlasa da,beni üzse de, hatta ruh sağlığımı bozsa da...

ŞEHİT MEHMET AKDAĞ

Baba Zübeyr, ana Alime; 1973 yılının en soğuk günlerinden birinde, Şubatın on beşinde Altı ahır, üstü üç göz evlerinde, iki kız çocuğunun üzerine nur topu gibi bir erkek evlada kavuştular. Günleri ıpısıcak, geceleri apaydınlık olmuştu sevinçten. Çünkü vatana millete bir asker dünyaya gelmişti soylarından. Konu komşu, hısım akraba hepsi sevinçten şölen yapıyorlardı. İncesi köyü o gün olağan üstü bir evlada kavuşmuş olduklarını hissetmişçesine hep bayram yapıyorlardı.

Babası adını en sevdiği isimi koydu. Bu Peygamberinin adıydı. Bu tarihe şan veren; şehit ocağı, gazi ocağı, kahramanlık ocağı askerinin adıydı. Muhammed'in kısacası MEHMET:

İncesi köyü; Osmancık-Çorum yolu üzerinde, kara üzümüyle, çavuş üzümüyle ve hepsinden önemlisi tatlı suyuyla meşhur güzel köyümüz. Suyu gibi insanları da güzel! İnsanları da tatlı, birbirlerine çok tutkun, komşuluk ilişkileri en üst düzeyde! Kararlı kişilikleri, atılganlıkları onları çevrelerinde etkin kılmaktadır.

Mehmet'ten sonra bir kız kardeşi daha olmuştu. Mehmet'in üzerine çok düşülmektedir, ne de olsa asker olabilecek tek evlattır. İncesu'nun kara üzümü, çavuş üzümü, özel bakım O'nun kısa zamanda serpilmesine boylu, poslu, endamlı, yiğit bir genç olmasını sağlamıştır.

Ailenin gurur kaynağıdır artık. Bir yanlışlık yapmasını önlemek, çabucak mürüvetini görebilmek için daha çocuk yaşta

evlendirmişlerdi. Günler ayları, aylar yılları kovalar.

Mehmet tam dört yıllık evlidir ve askerlik çağı gelmiştir. Daha mürüvvetini görmeden asker yoluna çıkarmışlardır. Hem gururla, hem buruk bir şekilde! Daha doyamadığı helâllisine veda ederken, bir mahzunca bakmıştı nedense.

Acemilik devresinden sonra Şırnak 1. Komando Tugayı, 1.Komando Taburu,3. Bölük Komutanlığı emrine dağıtım olmuştu.

Hayat bir başkadır artık. Vatan hizmetini en zor şartlarda yapılmaktadır. Devletimizi yıkmak vatanımızı parçalamak isteyen, Yunan uşağı, Ermeni uşağı, tüm dış düşmanlarımızın uşağı hainlerle sürekli bir savaş vardır. O da, kahraman bir savaşçı Mehmetçiktir. Bu yönden çekilen sıkıntılar, operasyonlardaki zor şartlar hiç ağır gelmemektedir. Eşine "döndüğümde benimle övüneceksin, gurur duyacaksın. İnşallah döndüğümde sana genişçe anlatırım. Eşkıyanın ödünü koparıyoruz. Merak etmeyin. Bunların sonu yaklaştı ve sonlarını biz getireceğiz" diye yazıyordu.

Bazen arkadaşlarından şehit olan oluyor. İşte o zaman kahroluyordu. Katil eşkıyaya hıncı artıyor, intikam ateşiyle yanıyordu. Bazen de o kadar üzülüyordu ki;"keşke ben şehit olsaydım!" diye hayıflanıyordu.

Gün on üç Kasım 1993. Gene operasyona çıkılıyor. Gene hain eşkıya avına başlanıyor. Fakat hainler pusuda beklemede. Hain fırsat gözlemede, pusuda ilk ateş, ilk kurşun!. Dudakta "Eşhedü en lâ....." Gözler açık, vücuttan çıkan ılık kan yerdeki karı eritip akıyor. Doğduğu gün gibi soğuk, doğduğu gün gibi kar doğduğu gün gibi kış. Mehmet şehit. Mehmet uçmağa vardı. Mehmet Allah'ına kavuştu. Peygamberinin ismini aldığı Peygamberinin sancağı altına rahatlamaya gitti.

Tabut İncesu da, tabut evin önünde, tabut Bayrağa sarılı! Kanı gibi al Bayrağa, şanı gibi Şanlı Bayrağa, namusu gibi temiz Bayrağa

Gencecik dul, boynu bükük eşten sadece bir sayha:

- Ah! Babanın gözünde donup kalmış bir damla yaş...

Anadan yürek yakan ağıt...

Köyde erkekler başı eğik, kadınlar manilerle ağlamakta...

Kutsal tabut omuzlarda, başlar üzerinde, dillerde tekbir:

Allah-u Ekber, Allah-u Ekber. Lâ İlâhe İllalla-u Vallahu Ekber. Allah-u Ekber Ve-lillah-il Hamd!

Köy kabristanının gökyüzü mermilerle deliniyor. Bir yerlere mesajlar uçuruluyor.

Toprak; ana toprak Mehmet'ini bağrına sarıyor, kucaklıyor. Ağlamak neye yarar. Dövünmek boşuna. Mehmet gitti, varacağı menzilde. İnşallah istirahatte.

Allah C.C. Şahadetini kabul etsin Mehmet'im.

Allah C.C. Şahadetinizi kabul etsin Mehmet'ler. Sayenizde,

Devlet başımızda olacak, kuzgunlara leş olmayacak.

ÇORUMLU ŞEHİTLER 3 ŞEHİT HAZIM ÇALIŞKAN

Osmancık Çorum'un kuzeydoğusunda elli beş kilometre
mesafede! Kızılırmağ'ı, Koyunbabası, Tarihi köprüsü, Kandiber Kalesi, Akşemsettin, Koca Mehmet Paşası, Baltacı Mehmet Paşası ile güzide bir ilçe.

Osmancığın on kilometre batısında Kızıltepe adında bir köyü var. İnsanları dinlerine, milliyetlerine çok bağlı. Onun için şehitlerinin kan rengini, Al Bayrağın rengini köye ad vermişler; "Kızıltepe" demişler. İşte şehidimiz Hazım ÇALIŞKAN bu Köyden.

Hazım 1953 yılının bir baharında dünyaya geldi.

Yakınlarına sevinci ve hüzünü aynı anda yaşattı. O dünyaya gelmiş, anası ebedi aleme irtihal etmişti. Ahmet (Hazımın babası) o gün sevinememişti bile. Oğulcağızını kucağına alamamıştı bile...

Köyün hocası bunu için olayın olduğu gibi kabullenebilmesi, İlâhi Takdire sabır göstermesi gerektiğini anlatmak için çocuğun adını "Hazım" koydu. Yetim Hazım ana kucağı görmedi. Ana sütü emmedi. Gerçi Ahmet yeniden evlendi. Çocuğunu anasız kardeşsiz büyütmedi.

Ama ne çare, öz ana kukusunu Hazım hiç duymadı. Bu özlemi hayatı boyunca devam etti. Onun şahsiyet yapısını da önemli derecede etkiledi.

Kızıltepe köyü sakinlerinin hepsi de birbirlerini çok severler. Sanki büyük bir aileleri hep ortaktır. Hazım da bu büyük ailenin özel ilgi gören bir çocuğu gibi büyüdü, gelişti. Yaşlısı, genci, erkeği, kadını, kızı, oğlanı Hazım'ı hep el üstünde tutuyorlar, hep şımartıyorlardı.

Psikolojik bir vakıadır. Fazla ilgi, sevgi gören çocuklar her zaman daha çok, daha daha daha çok ilgi, sevgi isterler. Hatta ilginin sevginin hepsini tamamını isterler.

Bu da onlarda bazı davranış yanlışlıkları göstermeye sevk eder.

Hazım okulda çok haşarıdır. Arkadaşlarına karşı hırçınlıklar gösterir.

Yaramazlıklar yapar. Arkadaşlarını bağlardan, bahçelerden meyve aşırmaya götürür.

Bayrak direğine çıkıp, Tarzan gibi okulun damına atlar. Sigara içer.

Köy muhtarı onu yanına alıp, yakın bir köye düğüne götürür.

Hazım gece gizlice kalkar, beş kilometre yolu yürüyerek aşar Kızıltepe'ye gelir.

Muhtarın bakkal dükkanını açar. Şeker, lokum, sigara aşırıp, bir yere saklar. Aynı yolu gider. Kimsenin ruhu duymadan misafirlerle aynı odada yattıkları, yatağına yatar. Ertesi gün olay duyulunca, her şeye rağmen olayın Hazım tarafından yapıldığı anlaşılır.

Köylü çok şaşkındır. Çünkü Kızıltepe hırsızlığın hiç bilinmediği bir yerdir. Hatta evlerinin kapıları dahi kilitsizdir.

Öğretmen olayı tahlil edebilmektedir. Köy odasında bir toplantı tertip ettirir. Hazım' ın eğitiminde yapılan yanlışlıkları tek tek anlatır. Köylü anlamıştır. Davranışlar normalleşir.

Hazım içinde şahsiyet oluşmasının bir dönüm olmuştur. Oturaklaşır, asıllaşır. Köyde sevilen, tutulan bir genç olur.

1953/1 tertipler askere çağrılmaktadır. Köylüler köyün girişinde çift sıra olmuşlar üç tane genci askere uğurlamaktadırlar. Köy muhtarı bir taşa çıkıp kısa bir konuşma yapmış ardından köy imamı, köyün Ömer Hocası uzun bir dua yapmıştır. Duanın bitirilişi çok çarpıcıdır. <<... bu evlatlarımızı şehitler, gaziler kervanına dahil et ya Rab. Bizlere de şefaatçi eyle ya Rab! Bu vesileyle vatanımızı, mukaddesatımızı koru ya Rap! Amin.>>

Askerlik Hazım'ı daha bir olgunlaştırmıştır. İdealleri olan, dünya görüşü genişleyen tam bir erkek olmuştur O.

Kıbrıs kaynaşmaktadır. Enosis naralarıyla soyu bozuk Yunanlılar. Rumlar olaylar çıkarmakta, ihtilal yapmaktadırlar. Peygamber ocağı Türk Ordusu karar vermiştir. Bunların ensesine patlayacaktır.

20 Temmuz 1974 sabahı Kıbrıs'ta mazlum Müslüman-Türk Milleti'ne güneş doğmuş tu. Türk Askeri sabah ezanı ile birlikte "Allah Allah!" nidaları ile Girne'ye çıktı. Tahkim mevzilerine güvenen, korumasız halk karşısında kendilerini adam zanneden Yunanlılar Rumlar Kahraman Mehmetçik'ten korkarak tavşanlar gibi kaçmayı becerebildiler. Kahraman Mehmetçik'lerden biride Hazım'dı. Osmancık'tan iki arkadaştılar. Omuz omuza çarpışıyorlardı. Savaşın üçüncü günüydü. Bir tepeye hücum etmiştiler. Tepeden hain bir kurşun, kör bir kurşun Hazım'a geldi. Hazım vurulmuştu. Arkadaşı <<Hemşehrim ..! >> Dedi. Üzerine kapandı. Bir tebessümle karşılaştı. Dudakları kıpırdıyordu. Son bir gayretle << Hemşerim göğsümden Bayrağı çıkarıp yüzüme ört, sen devam et >> diyebildi. Şehidin kanı, gazinin göz yaşı " Eşref-i Bayrakta " birbirlerine Karışmıştı.

Ey Şehit Oğlu Şehit. İsteme benden makber
Sana kucağını açmış duruyor Peygamber.

Yetim Hazım, Garip Hazım, ŞEHİT HAZIM. O şimdi şehit olduğu yerde Girne'de Şehitlikte 70 Nolu kabirde yatıyor. Kıbrıs'ın Türk yurdu olduğunu dünyaya haykırıyor.

Allah C.C. Şehadetini kabul etsin.

ÇORUMLU ŞEHİTLER 4 ŞEHİT EROL KESKİN

1963 yılında Çorum'un Osmancık İlçesi, Akören Köyü'nde oturan Sadık Keskin'in bir oğlu dünyaya geldi. Koyunbaba diyarı, BAYIRVİRAN yöresinin en büyük köylerinden olan Akörenliler yiğitliği, mertliği şiar edinmişlerdir. Hemen bütün köyün erkekleri pehlivandırlar. Sadık Ağa'da bu anlamda çocuğunun adını EROL koyar. Erol ileride adıyla müsemma olduğunu gösterecektir.

Erol beş yaşına geldiğinde babası bir belaya uğrar. Evinden, ailesinden ayrı kalmak zorunda kalır. Böylece Erol okula babasız başlar.

Kalabalık bir sınıfta öğretmenin ilgi odağı bir öğrenci olmuştur. Pembe pembe kızarık yanakları, kıvırcık simsiyah saçları, zümrüt gözleri, birbirine takılan uzun kirpikleri ve üstün zekasıyla zaten dikkat çekmemesi, ilgi görmemesi mümkün değildir. Üstelik baba hasretini unutturmak için öğretmeninin gösterdiği özel ilgiyle okuma yazmayı çok kısa bir sürede öğrenir. Bu arada baba eve döner. Birlikte köyden Osmancık'a göçerler. İlkokulu "Gemici İlkokulu'"nda bitirir. Endüstri Meslek Lisesi'ne başlar. Bütün sınıfları " Pekiyi" derece ile geçer. Okulların hep en gözde öğrencisidir.

Okulu bitirdiğinde üniversite sınavlarına girme imkânı bulamaz. Maddi yönden ailesine katkı yapma zorunluluğu vardır. Polisliğe müracaat eder. Afyon Polis Okulunu bitirdikten sonra İstanbul'da Çevik Kuvvette göreve başlar. İstanbul'da yedi sene çalışır. Bu arada askerliğini yapar. Evlenir. İstanbul'dan Mardin'e tayini olmuştur.

Küçük bebekleri ile Mardin-Sahur'da yaşamaya başlar. Fakat hain PKK hep pusudadır. Kalleşçe vuracak zaman kollamaktadır.

28/12/1993 Soğuk bir gün ve Erol güzel endamıyla, bakmalara kıyılmayacak boyuyla, posuyla Devletin bankası önünde nöbet tutmaktadır. Karşıdan bir kadın kılığında bir yılan gelmektedir. Adeddir, kadının sıkılmaması için arkasını döner. Kuduz köpek fırsatını bulmuştur. Arkadan yanaşır, şalvarından çıkarttığı silahı Erol'un şakağına dayar ve tetiğe dokunur.

"Alallahu ekber, Allahu ekber lâ İlahe illala hu allahu ekber. Allahu ekber velillahil hamd.”

Şehit Osmancık'ta, Şehit omuzlarda Gemici Kabristanlığına götürülüyor. Gözler den sel akıyor. Gönüller isyanlarda....

Şehit eşi beş yaşındaki oğlu Yıldıray'a sarılmış ağlıyor. Hem ağlıyor. Hem Yıldıray'a hem de yirmi gün sonra doğacak olan karnındaki küçük yavrusu Ahmet Erol' a sesleniyor:

"Siz şehit oğlusunuz yavrum. Siz şehit oğlusunuz yavrum. Siz şehit oğlusunuz yavrum.”

"Allah Şehadetini kabul etsin. Bizleri de bu evlatlara layık eylesin”

Bu şehit çocuğumuzun öğretmenlerinden birisi de benim. Allah C.C. bu evladıma Rahmetini esirgemesin. Geride kalan ailesi

